

herskende, blev trukket op. Og hvad angaar de lokale Jernbanespørgsmaal og Trinbrætsspørgsmaal og lignende, kunde man saa maaske som i England arrangere det saaledes, at man om ikke hver Dag, saa en Gang om Maaneden, eller hvordan man nu vilde, havde en Spørgetime, hvor man ganske kortfattet fremdrog saadanne lokale Spørgsmaal. En saadan Reform vilde utvivlsomt være nyttig. Men den vilde jo i Aar have haft den Vanskelighed, at vi stod overfor Ministre, der ikke gerne ønskede at drøfte de storpolitiske Spørgsmaal, der aldeles ikke var forberedt paa at give politiske Redegørelser, saadan som det maa ske, hvis vi skal have en virkelig politisk Adresse-debat. Jeg kan slutte mig til den ærede Venstreordførers Beklagelse over, at der synes at være saa ringe Interesse for Finanslovdebatten, som man nu og da kan spore. Jeg har f. Eks. været i høj Grad forbavset over paa visse Dage at se, at der ikke var en eneste Minister til Stede, medens Medlemmerne stod her og talte om Finanslovsforslaget.

Venstres ærede Ordfører kom i sin Tale i Aften ind paa forskellige Spørgsmaal, der vedrører Finanslovsforslaget eller Debatten her, men søgte igen at komme lidt udenfor. Han var saaledes inde paa at tale om Københavns Kommune og mente, at den snart var i meget vanskelige Forhold. Jeg ved ikke, hvorfra det ærede Medlem har sin Viden; jeg har maaske dog noget nærmere Forbindelse med Københavns Kommunalbestyrelse end det ærede Medlem, og mig bekendt er Vanskelighederne ikke faretruende. Selvfølgelig vil Københavns Kommune som andre Kommuner have Vanskeligheder i Tider som de nuværende uanset hvor gode eller hvor daarlige Tiderne forud har været; Vanskeligheder vil der selvfølgelig blive, hvis de bestaaende Tilstande skal vedvare, men saa vidt jeg kender Forholdene, er Vanskelighederne dog heldigvis ikke saa ondartede, som de synes at være for Staten eller for Samfundet som Helhed. Men om et Par Dage foreligger offentlig Københavns Kommunes Regnskaber og Budget, og saa kan det ærede Medlem jo fordybe sig deri og drage Sammenligninger mellem et socialistisk Kommunestyre og et reaktionært Statsstyre.

Den svenske Statsminister Hjalmar Branting ønskede Venstres ærede Ordfører aabenbart igen at drage frem som Skjold for sig. Jeg ved ikke, hvorfor det ærede Medlem stadig interesserer sig saa meget for Sverige. Skal vi ikke hellere tale om Militærforholdene i Danmark, hvis vi har

Interesse for Militærforhold? Det er dog mere nærliggende. Lad os faa Venstres Forslag frem her i Danmark, det har dog mindre Interesse, hvad den svenske Statsminister mener om Forholdene i Sverige, men Venstre har slet ikke hidtil vist nogen overvældende Begærlighed efter at faa sit Forslag frem. Lad os da hellere faa det at tale om; det skal vi være meget villige til, og saa kan vi jo drage Sammenligning med Sverige og hvad vi i øvrigt ellers vil; der er jo ogsaa mange andre Lande, som det maaske kunde være nok saa interessant at drage Sammenligning med som med Sverige.

Debatten her har i øvrigt bekræftet en gammel Erfaring, som ikke er usædvanlig, nemlig at Folk; der har Uret, overmaade let bliver indigneret og særdeles let optræder som de forurettede; disse Udbrud af Indignation og Klage over at være forurettet skal saa dække over Mangelen paa et virkeligt Forsvar. Vi har nu i en Maanedes Tid haft Lejlighed til at nyde Synet af en Række Talere, der har været saadan blandt forargede og indignerede, og Indignationen kulminerede naturligvis, da de højtærede Excellencer for nogle Dage siden endelig mødte frem og hver i sin Melodi tolkede deres Indignation over Socialdemokratiets Ordførertale. Ja, der er virkelig sket dette forfærdelige, at jeg en Gang i Begyndelsen af Rigsdagssamlingen — det er snart længe siden — uden Omsvøb sagde, hvad Folk tænker om Ministeriet. Jeg fremsatte nogle ganske ærlige Betragtninger over den politiske Situation, over den økonomiske Situation, over den Tilstand, som Ministeriet beskytter, og jeg fremdrog en Række Forhold — det nægter jeg aldeles ikke —, som ikke er egnet til at sætte Ministeriet i nogen flatterende Belysning. Men dette gjorde jeg af ærligste og bedste Villie, og jeg fortryder det aldeles ikke; trods alle Udbrud af Indignation er der ikke mindste Fortrydelse hos mig. Jeg ventede selvfølgelig ikke Anerkendelse fra Ministeriet eller dets Partier; jeg kendte saamænd udenad baade Talerne og Avisartiklerne, som nu skulde komme, jeg vidste; at forløren Indignation og dydig Harmе skulde dække over den manglende Argumentation. Og jeg er aldeles ikke blevet skuffet, hverken her i Salen eller i Regeringspartiernes Presse; det er blevet ganske efter den Recept, jeg har lært at kende i 25 Aar.

Hvad nu angaar den Indsats, som Ministeriet har givet her i Finanslovdebatten nu i de seneste Dage, i Tilslutning til deres Indsats for en god Maanedes Tid siden, saa synes jeg, at det Billede, man faar, er Billedet af